

To smo mi

SLOVENIJA

To domovina moja je,
če se kaj zaželi, ima vse.

Lepe gore, lepo morje
in ohranja svojo sanje.

Zmeraj je lepa in čudovita,
sploh se vam ne svita,

saj je gorata in hribovita,
škoda, da je tako skrita.

Jaz rečem domovini svoji:
travniki, gozdovi, polja,
če je verjeti besedi moji,
še naprej tako lepa bodi.

Avtorica: Tisa Dina Vidovič, 7. b

Bor Kaučič, 4. b

DEŽEVEN DAN

Danes jutraj, ko sem se zbudila, sem pogledala skozi okno in videla, da dežuje. Odšla sem v šolo. V šoli smo se učili pesmico, računali in pisali. Ko sem se vračala, je še zmeraj deževalo. Pihal je hladen veter in listje je padalo na tla. Končano je poletje in pričela se je jesen. Pridelki so dozoreli, živali so dobile gostejšo dlako in perje. Nekatere ptice so odletele v tople kraje, ribe in žuželke pa otrpnile. Ljudje si pripravljamo ozimnico in kupujemo topla oblačila. Vedno bolj bo hladno.

Avtorica: Tia Križan, 3. a

Mentorica: Mira Korošec

DRAGI TRIK

Nekega dne sva z mamo odšla na tržnico. Bilo je veliko prodajalcev, a mojo pozornost je pritegnil čarovnik. Imel je veliko čarovniških rekvizitov. Vprašal me je, če mi pokaže kakšen trik. Navdušeno sem prikimal. Povedal mi je, da vsak trik stane 1 evro. Kazal mi je trik za trikom tako dolgo, da sem porabil vse kovance.

Mama si je med tem časom ogledovala druge stvari in ni bila pozorna name. Ko je videla, da sem porabil vso žepnino, je bila zelo jezna. Povedala mi je, da sem se pustil naplahtati in zato ne bom več šel zraven nje na tržnico.

Avtor: Jan Križan, 3. a

Mentorica: Mira Korošec

PRIJATELJICA

Imam prijateljico Nežo. Zelo radi se igrata. Nekega lepega sončnega dne sem se zibala na gugalnici. Prišla je Neža in bi se tudi rada zibala. Nisem ji želela odstopiti zibelke. Neža je bila zelo jezna in je rekla, da nisva več prijateljici. Neža je žalostna sedela na klopci. Meni je bilo zelo hudo. Šla sem k njej in ji rekla: Oprosti, žal mi je. Tako sva spet prijateljici.

Avtorica: Mariam Tatyanko Živko, 2. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Kiara Šegula, 4. b

GEA

Gea ima rjave lase in rjave oči. Njena najljubša barva je svetlo modra. Rada je oblečena v kavbojke in svetlo modro majico, ki je poslikana z rožicami. Kadar dežuje, je zelo rada zunaj. Njen najljubši letni čas je pomlad. Obiskuje tudi glasbeno šolo. Igra na harfo. V prostem času rada bere. Najljubša knjiga je Harry Potter. Njena najljubša žival je mačja panda. Zelo rada ima rastline.

Avtorica: **Jana Sluga, 2. a**

Mentorica: Silva Forštnarič

MOJ DEDEK

Mojemu dedku je ime Vlado, piše se Bolcar. Živi v Spuhlji. Je delovne narave. Marsikaj ga zanima in počne veliko stvari. Vozi tovorno vozilo. Zelo rad ga obiščem, ker se dobro razumeva. Med počitnicami grem velikokrat zraven njega v tovarnjak in imava se super. Je zelo potrpežljiv. Star je 58 let in ima ženo, dve hčerki, enega sina, pet vnukov in eno vnukico. Vidim ga vsak dan in ga imam zelo zelo rad.

Avtor: **Lukas Rus, 5. a**

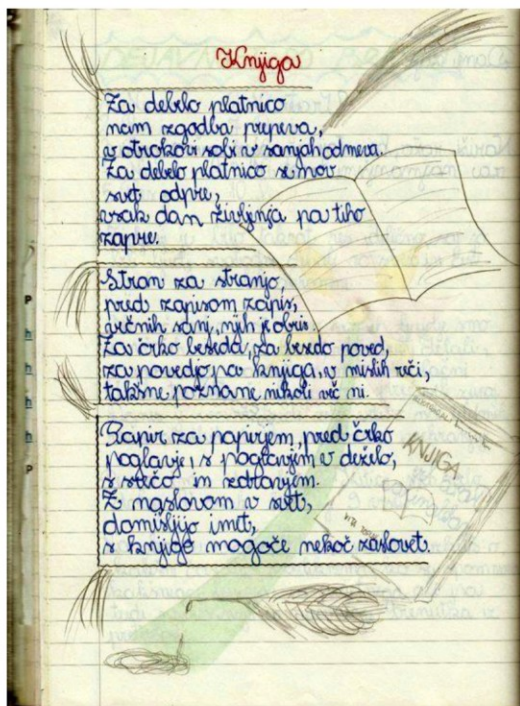
Mentorica: Irena Golob

KNJIGE

Poznamo že vse velike in male tiskane črke. Sedaj že beremo debele knjige. Knjige so doma na policah. Dokler so zaprte, molčijo. Jaz najraje segam po knjigah o živalih. Najdem jih v knjižnici na polici pri črki C. Črka C pomeni, da na tej knjižni polici najdejo knjige učenci do 9. leta starosti.

Avtorica: **Jana Sluga, 2. a**

Mentorica: Silva Forštnarič

Vita Toplak, 5. b

HVALNICA DOMOVINI

Pojem ti hvalnico domovina,
tako si daleč, tako si fina,
sam ne vem, zakaj sem se odselil,
to zdaj obžalujem in me je sram.

Doma mi je bilo najlepše,
saj tam rože so lepo cvetele
in travniki so zeleneli.

Zdaj mi tu tujina srce razjeda,
zato ti pojem hvalnico domovina.

Avtor: **Jaka Ljubec, 7. b**
Mentorica: Urška Hlupič Voda

JAZ SEM BARBARA

Jaz sem Barbara, nobeden mi ni kos.

Daj še enkrat ponovi ta štos,
najraje imam prijateljice svoje,
veliki brat pa mi doma dela zastoje.

Jaz sem Barbara, angelček sem mamin zlati.

Če si pa nakopljem težave,
mi mama telefon vzame.

V šoli razmišljam, se učim,
a doma se še slajše smejim.

Najraje imam testenine, mleko, fižol,
ne maram pa zelja, repe in cvetače.

Fuj! Da mi jih kdo ne pokaže.

V življenju marsikaj sem spremenila,
veliko ljudi sem zapustila,
nisem pa na njih pozabila.

Avtorica: **Barbara Munda, 5. b**
Mentorica: Marta Skrbinšek

NOVO ŽIVLJENJE

Na svetu si, da ljudi osrečuješ,
in geslo sreče oznanjuješ:
ljudje spreminjajo ljudi,
da naš se svet spremeni!

Ne na slabo, le na dobro,
naj slabe misli odidejo,
in dobre nazaj pridejo.
In ko zaspiš,
se od lepih sanj ne posloviš.

V novem življenju se spet prebudiš,
svoboden kot ptica,
prerrojena lastovica.

Avtorici: **Sara Vinko in Vita Toplak, 5. b**

Iva Vesenjaj, 2. a

HVALNICA DOMOVINI

V moji domovini je lepo,
to je tista pod goro.
V njej živijo stari in mladi,
ki se imajo strašno radi.
V moji domovini je lepo,
tudi ptički pojejo.

Širna polja preorana,
kjer bo zrastle dobra hrana.

Če domovini bi grozili,
vsi bi hrabro jo branili.

Avtorica: Lana Kunčič, 7. b
Mentorica: Urška Hlupič Voda

Ema Gabrovec, 2. a

NISEM DRUGAČEN

Koža temne barve.
Razmišljam ...
Zakaj, sem jaz kriv,
če sem se črn rodil.
Nisem drugačen,
sem človek kakor ti.

Zakaj praviš,
da sem drugačen.

Veš to zelo boli!
Vseeno sem človek,
samo drugačne polti.

Avtorica: Janja Maroh, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

PTUJ

Mi! Ptujčani!
Smo ljudje veseli,
vsako noč bi prebedeli.

Skupaj gremo na zabavo,
čepprav, včasih to ni dobro
za našo prebavo.

Skrit imamo velik zaklad!
A ga ni prinesel gospod
pirat.

V zakladu so znamenitosti,
ki se jim vsak turist z veseljem
posveti, tudi do opitosti.

Samostanov je veliko,
cerkva pa še več,
od malih kipcev do spomenikov.
Da, tako velik je naš zaklad!

Avtorica: Vita Toplak, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

POMLAD

Pomlad je prišla,
nam cvetja je prinesla.

Zimo je pregnala
s soncem nas obdala.

Avtorica: Klara J. Štrucl, 6. a
Mentorica: Lidija Verlek

Moji prvi stavki

Samostojno delo ...

1. A

PREPIS
ZIMA MIZA VAZA KOZA ROZA
ROZKA LIZIKA VOZILO ZAJEC
ZELJE ZABOJ ZLATO KOZAREC
ZVEZDA GOZDAR ZVONČEK
AIDIN MUŠANOVIČ, 1A

SAMOSTOJNO DELO
ZOJA IMA KOLO. ZOJA NIMA
ENE SVEČKE.
ZOJA IMA ZMAJA.
GAŠPER JE BANANO.
MIA ŽIŽEK, 1A

SAMOSTOJNO DELO
SLADOLED LIŽEMO.
V CIRKUSU SO KLOVNI.
MUCA JE NA OGRAJI.
V ŠOLI SE UČIMO.
ATI JE NA STRANIŠČU.
ANEJ SLANA, 1A

SAMOSTOJNO DELO
MAMA SE ODPRAVLJA NA
TADJO ZA UGLJAN VESELI SE
POČITNIC. MAMA JE OD
VESELJA TAKO RAZBURJENA,
DA BI NAJRAJE SKOČILA V
MORJE KO BO PRISPELA,
BO TAKOJ NA LEŽALNIKU.
GAŠPER TRŽIN 1A

SAMOSTOJNO DELO
VID JE NA OBISKU
RAD JE IMAM, MAMICA.
VID JE PRIJATELJ Z MAJEM IN
ŽANOM VID JE ZELO ZABAVEN.
VID MARAČIČ, 1A

SAMOSTOJNO DELO
ZMAJ BRUHA OGENJ. RDEČA KAPICA
SE ODPRAVLJA K BABICI. ŠIVILJA ŠIVA
SVITU SRAJCO LABOD PLAVA PO VODI.
SVIT CIGLAR, 1A

1. B

SAMOSTOJNO DELO

PTICEK SEDI NA VEJI.
 ZARA IMA STRTO ROKO.
 ZORKO JE NAŠ SOSED.
 ZARJA JE MOJA NAJBOLJŠA
 PRIJATELJICA.

KIARA ŽOHAR, 1.B

SAMOSTOJNO DELO

MAMI JE DOBILA ŠOPEK OD BRINE.
 ZALA JE DOBILA ROŽO OD MAME.
 LJUPKA JE OD MAME DOBILA ZA
 ROJSTNI DAN COF, BARBIKO, DRES,
 ROLARE IN ELZA TORTO.

LJUPKA MIA MARIN, 1.B

SAMOSTOJNO DELO

SAMIR SPUŠČA ZMAJA.
 ZMAJ BRUHA OGENJ.
 ZEJENJAVA JE ZDRAVA.
 ŽIGA JE MOJ PRIJATELJ.

SAMIR ALSARHAN, 1.B

SAMOSTOJNO DELO

NAŠ KUŽA JE PASMA BIGEL.
 V KAZINOJU IMAJO KUL IGR.
 ROK IN SAMIR STA MOJA NAJBOLJŠA
 PRIJATELJA.

PTIČ SE JE ZALETEL V STREHO.
 ŽAN KOREZ, 1.B

SAMOSTOJNO DELO

EMA HODI V ŠOLO
 EMA ŽE HODI V ŠOLO.
 VELIKO ŽE ZNA. IN V
 ŠOLI JE PRIDNA.
 V ŠOLO PRIHAJA S TOR-
 BO. V NJEJ JE VELIKO
 RAZLIČNIH ZVEZKOV.
 LEPO PIŠE IN RIŠE.
 UBOGA UČITELJICA.
 POSLUŠA IN DELA PO
 NAVODILIH. SLEDI POUKU
 IN NAPIŠE ALI NARIŠE
 VSE KAR REČE UČITELJICA.

ZARJA PALIR, 1.B

PUST

V NEDELJO POPOLDAN SMO ŠLI
 NA POVORKO. JAZ IN BRAT
 SVA BILA HUDIČA. SESTRICA
 JE BILA ELZA. MAMA JE
 BILA TIGRICA. ATA JE BIL KLOVN.
 KURENTOV JE BILO VELIKO IN
 HUDIČKOV VELIKO. POTEM SMO
 ŠLI K BABICI. KO SMO ŠLI
 DOMOV, JE BRAT SREČAL
 PRIJATELJICO, KI JE KURENT. SKUPAJ
 SMO TEKALI. POTEM SMO ŠLI
 DOMOV. TAKO SE JE KONČAL
 DAN.

KRISTIJAN KREFT 1.B

Domišljija brez meja

Zelena kapica je pred Qlandijo srečala Sneguljčico

Za sedmimi bloki in devetimi parkirišči sta se pred Qlandijo srečali Zelena kapica in Sneguljčica. Pozdravili sta se s pozdravom »kepica.«

Sneguljčica se je Zeleni kapici pohvalila z avtogramom Severine in ji ga važno pokazala. V tem trenutku je iz Sneguljčininega avta stopil palček Zmrda in jo oštel, naj pohiti po nakupih. Palčkom je obljubila, da jih bo potem peljala v McDonalds. Zato sta z Zeleno kapico urno odhiteli v Spar. Medtem sta še kar naprej klepetali. Zelena kapica ji je povedala, da gre popoldne na obisk k babici, saj bosta šli na kosilo k Ribiču. In da njena babica ne je več potice, ker ima raje Milko. Zato ji bo kupila jogurtovo Milko. Tudi vina več ne pije, saj je naredila izpit za avto. Za volan pa seveda ne smeš pijan. Zato babica raje pije Coca Colo. Ker se jima je mudilo, sta se poslovili s »kepico.«

Zelena kapica je odhitela domov po zeleni BMX in se odpeljala proti babici. Na poti v gozdu jo je, kot po navadi, ustavil volk. Zelena kapica seveda ni hotela, da jo požre. Zato je z njim zaigrala igro Človek ne jezi se in mu pustila zmagati. Ta je ves zadovoljen kričal po gozdu, da je zmagal.

Zelena kapica je izkoristila trenutek in se s svojim super hitrim BMX-om odpeljala k babici.

Avtor: Masai Kokot, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Vezalkine sanje

Vezalka je z drugimi rezanci ponosno čakala, da jo skuhamo v juhi in da pride na porcelanast krožnik z zlatim robom. Ko je prišla na krožnik, je Peter ni videl in jo je pojedel. Nenadoma se je začel dušiti in vsi člani družine so se zelo ustrašili. Mama je hitro odšla po pinceto in mu povlekla vezalko iz ust. Vezalka je bila zelo žalostna, ker ni mogla z drugimi rezanci v trebuh. Prehodila je celi svet. Med potjo jo je skoraj pojedel ptič. Ko je prišla nazaj domov, je bila vesela, da je videla čevelj in zlezla vanj. Prihital je Peter, obul čevelj z vezalko in šel na goro. Ko je prišel domov, se je vezalka zbudila in izvedela, da so bile to vse samo sanje.

Avtor: Tim Meglič 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Lebdela sem

Nekega dne sem našla skrivni vhod v nekakšen drugi svet. Bila je čista tema, ko sem vstopila. Na srečo sem imela v žepu svetilko in sem si svetila, da bi videla pot. Prišla sem do votline in stopila vanjo. Tam je stalo pet vil. Vprašale so me, če želim lebdeti in jaz sem seveda odgovorila, da želim. Trikrat so zamahnile s svojimi čarobnimi palicami in rekle tole: »Lebdele bi, a kaj ko ne moremo.« Lebdele sem, jupiii, in se čez nekaj let vrnila nazaj v svoj dom.

»V tem svetu, kjer jaz živim, se ne da lebdeti.«

Avtorica: Tjaša Ela Freebairn, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Eva Vrbanjac, 4. b

Vesoljka

Vesoljka se odpravlja na polet,
da videla bo, kako kroži naš planet.

V posebni odpravi vse nas pozdravi,
pomaha z roko, mi zremo v nebo.

Ko v vesolje prileti, se zelo razveseli.

Tam opazi bitja vsa, ki jih človek še ne
pozna.

Zazdi se ji, da nekaj nad njo leti.

Zagleda leteči krožnik,
v njem pa marsovca dva, ki se ji pridružita.

Z njima zvezde prešteva,
poje, prepeva, pleše, nori,
dolgčas v vesolju jim ni.

V Venero poletijo in se skupaj držijo.

Domov se sama odpravi, ker lakota jo
zagrabi.

Potovanje bilo je lepo, a za njo to več ne bo.

Avtor: Žiga Kolarič, 5.b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Roža iz kemije

Je deklica Zala,
znanstvenica postala,
je mešala tekočine,
sladkorne pene in gumijaste bonbone.

Osnovno šolo je končala,
ta deklica Zala,
pa končala je še faks,
znanost je res njen stas.

Pa si laboratorij je zgradila,
delavce si pridobila,
družino ustvarila
in hišo ups, vilo postavila.

Avtorica: Tinka Munda, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Kresna noč

Poletje se začne z najdaljšimi dnevi in najkrajšo nočjo. To je kresna noč, noč velikega ognja, ki ima poseben čar in posebno moč. Najdeš lahko zaklad, lahko si neviden, še dedek lahko postane otrok ... Povedala vam bom, kaj se je zgodilo letos.

Z družino smo komaj čakali, da bomo ponovno stali pred ognjem in gledali veliko osvetljeno, zvezd polno nebo.

»No imate vsi vse?« je vprašal oče.

Vsi smo prikimali in gledali okrog sebe.

»Pa pojdimo,« je veselo rekel oče.

Naše kresovanje je vsako leto potekalo pred veliko hosto kot smo ji dejali pri nas doma. Hosta se je nahajala ob koncu vasi, v bližini pa je tekla reka. Bilo je res lepo gledati, kako iskrice letijo v nebo in okrog se pretaka toplota.

Tudi letos smo se podali na kresovanje na ta kraj. Mama in oče sta šla po pijačo, jaz pa sem morala ostati z bratom Leonardom pred še neprižganim kresom.

»Leonard bi šla raziskovati hosto?« sem ga vprašala.

On je privolil. Tekala sva, se lovila dokler se ni popolnoma stemnilo. Od daleč sva slišala velik hrup, verjetno je prihajal od kresišča. Z Leonardom sva se izgubila. Nisva našla več poti nazaj. Hodila sva in hodila, dokler nisva prišla do velike obale.

»Kaj pa zdaj?« je vprašal Leonard in glas se mu je tresel od strahu.

Žal mu nisem znala dati odgovora. Skoraj sva obupala, nakar sta do naju prileteli dve sovi. Pogledala sva za sovami. Vse kar sva videla je bilo drevo zraven drevesa, zato nisva vedela poiskati prave poti. Kmalu pa se je začelo dogajati nekaj nenavadnega. Najprej so nama jate kresnič in s svojo svetlobo osvetlile pot, potem pa sta prišli dve srni in naju odpeljali nazaj do kresišča. Nisva mogla verjeti svojim očem, da živali to resnično počno.

Pred ogromnim kupom vej – kresom se je nabralo že veliko ljudi. Prišla sva ravno pravočasno, saj so kres ravno prižgali. Ogenj se je lesketal v mojih očeh in nisem se mogla ogreti, čeprav je bilo poletje. Vesela sem, da sva z Leonardom varno prišla nazaj. Seveda sva se zahvalila vsem živalim za pomoč, ampak nikoli ne bom vedela, kako se je pred nama lahko pojavila obala in zakaj naju je tako vleklo. To je bil najbolj skrivnostni kres v vseh letih in kar tako mi ne bo odšel z glave.

Avtorica: **Tamara Ciglarič, 7. b**

Mentorica: Urška Hlupič Voda

Lebdela sem

Že ko sem bila majhna, sem se bala iti v votlino pod mostom. Prijatelji so mi govorili, da se iz nje nikoli ne vrneš. Ko sem pa odrasla, sem bila po poklicu raziskovalka. Šla sem v votlino, čeprav sem se malo bala. V votlini sem zagledala majhno miško, ustrašila sem se je, a mi je rekla, da se je ne rabim bati, saj mi ne bo nič naredila. Pomirila sem se in ji povedala, da mi prijatelji pravijo, da se iz te votline nikoli ne vrneš. Dejala mi je, da si je to samo nekdo izmislil. Ker sem pa bila zelo radovedna, sem jo vprašala, če ima kakšno moč in se je samo nasmehnila in rekla: »Zapri oči in počakaj.« Seveda sem zaprla oči in ona je zakričala: »Lebdenje!« Naenkrat sem kar sama od sebe letela in tako je bilo zabavno, da sem še jaz na glas rekla: »Lebdim!«

In še danes bi lebdela, če ne bi odprla oči.

Avtorica: **Tiana Repina, 4. a**

Mentorica: Karmen Plavec

Zoja Grubelnik, 2. a

Pri medvedu

Nekoč so k meni prišle prijateljice. Babico in dedka so vprašale, če lahko grem z njimi v gozd nabirat jagode. Dovolila sta in prosila, naj pazijo name. Ko smo nabrale jagode, sem v daljavi zagledala še več jagod. Šla sem jih nabirat in se izgubila.

Po dolgem iskanju poti sem videla koč. V koči sem se ulegla na posteljo in zaspala. To je bila medvedova koč. Ko sem se zbudila, sem zagledala medveda. Medvedu sem morala čistiti in pomivati posodo. Spomnila sem se, kako zbežati. Spekla sem medenjake kolačke in naročila medvedu, naj odnese kolačke babici in dedku. Potrkal je na vrata in iz kota hiše sta pritekla psa stražarja. Medved se je prestrašil in odhlačal v gozd.

Pojedli smo vse kolačke in bili srečni, da smo zopet skupaj.

Avtorica: Kaja Šimenko, 2. b

Mentorica: Breda Pisar

Če bi bil oče ...

Peljali smo se nakupovat. Rene je bil nemiren, nikoli se ni rad preoblačil in si poskušal novih oblačil. Vedno je bila ista pesem. »Ne, nočem, ne, nočem,« ter se skrival po trgovini. Nato sem mu rekel, če bo priden, bomo šli na pico. Rene je ubogal in kupili smo dvajset hlač, dva para nogavic ter štiriindvajset majic. In potem smo odšli na pico. Ko smo prišli domov, je bila ura pol štiri. Bil je vikend in Rene še ni imel narejene domače naloge. Kljub temu, da so se na ulici igrali otroci, je Rene moral najprej narediti nalogo in pripraviti torbo. Potem sem mu dovolil, da se lahko gre igrat. Imava se zelo rada, saj se kot oče zavedam, da moj otrok potrebuje vzgojo in dobre starše.

Avtor: Masai Kokot, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Nagajivi veter (nadaljevanje zgodbe)

Hana in dedek sta se oba zelo prestrašila in hitro stekla za balonom in klobukom. Dedkov klobuk je prvi padel na tla. Hitro sta pobrala klobuk in skupaj stekla po stezicah za balonom. Balon se ni ustavil, a vendar se je zataknil na visokem drevesu. Dedek se je stegnil za balonom in ga ujel.

Tako sta se Hana in dedek oba skupaj veselila naprej.

Avtorica: Sara Berghaus, 2. b

Mentorica: Breda Pisar

Nagajivi veter (nadaljevanje zgodbe)

»Balon, ballon,« je žalostno zavpila Hana. Dedek pa je rekel: »Moj lep zelen klobuk.« Čez nekaj časa je veter ponehal in klobuk in balon sta bila neznano kje. Hana je bila zelo žalostna, kajti to je bil zadnji balon v trgovini. Tudi dedek je bil žalosten, ker je bil to njegov najljubši klobuk.

Čez teden dni je dedek šel v trgovino in Hani kupil nov balon, svoj klobuk pa nadomestil z redečo kravato.

Avtorica: **Julija Majcen, 2. b**

Mentorica: Breda Pisar

Vezalkine sanje (nadaljevanje zgodbe)

Vezalka je z drugimi rezanci ponosno čakala, da jo skuhamo v juhi in da pride na porcelanast krožnik z zlatim robom. Ko je vezalka čakala, da jo skuhamo, je Peter opazil, da je v kozarcu z rezanci. Vzel jo je in dal pod pipo, da bi jo opral. Potem jo je dal na balkon sušit. A glej ga, mimo je priletel ptič in jo zgrabil. Odpeljal jo je v njegovo gnezdo, da bi jo dal jest njegovim mladičem. Ko je en mladič odprl kljun, se je vezalka zbudila. Tako je bila vesela, da je zopet v svojem čevlju, da je vriskala od veselja.

Avtorica: **Tjaša Ela Freebairn, 4. a**

Mentorica: Karmen Plavec

Pralni stroj Cotko

Nekoč so Korenčkovi kupili nov pralni stroj, ki so ga poimenovali Cotko. Ker jim je zmanjkalo pralnega praška, so šli v trgovino, kjer se kupili pralni prašek, ki ga niso poznali. Čez noč se je Cotko zaradi pralnega prahu spremenil v veliko pošast, ki je imela: roke, noge, velike oči in ostre čekane. Ko so se Korenčkovi zjutraj zbudili, pralnega stroja ni bilo več, kajti odpravil se je na pohod po mestu in iskal umazana oblačila.

Ker je Cotko izgledal kot prava pošast, so se ga vsi bali in niso upali iz hiše. Iz dneva v dan je postajal vedno večji in vaščani so se ga vedno bolj bali. Ko je Cotko to videl, je postal zelo žalosten in zaradi svojih čustev se je razpočil. Celotna vas je bila pokrita z oblačili.

Ljudje so opazili kaj se je zgodilo in ... S skupnimi močmi so pospravili celotno vas. Cotku je bilo zelo žal, opravičil se je celotni vasi in vaščani so mu odpustili ter sklenili dogovor. Cotko bo odslej pral oblačila vseh vaščanov, le da jih ne bo pojedel. Naučil se je, da kar si izposodiš, tudi vrneš.

Cotku so priredili zabavo in postal je najbolj srečen pralni stroj na svetu. Korenčkovi so sklenili, da ne bodo nikoli več kupili tega pralnega praška.

Avtorji: **Maša Vinko, Nik Vilčnik, Sara Kokol, Domen Zelenik, Tim Meglič in Benjamin Belšak, 4. a**

Mentorica: Karmen Plavec

Okolje in zdravje

POZOR, NEVARNE SNOVI!

Uporaba nevarnih snovi v gospodinjstvu

Vsakdanje življenje povzroča nastajanje različnih nevarnih odpadkov, ki so zdravju in okolju zelo škodljivi. Zato je potrebno z njimi ravnati skrajno previdno.

Med najpogostejšimi nevarnimi odpadki so baterije in akumulatorji. Oba izdelka vsebujeta težke kovine, kot so svinec, živo srebro, nikelj in kadmij. Vse so zelo strupene in se v naravi kopičijo v organizmih ter povzročajo zastrupitve in bolezenske spremembe.

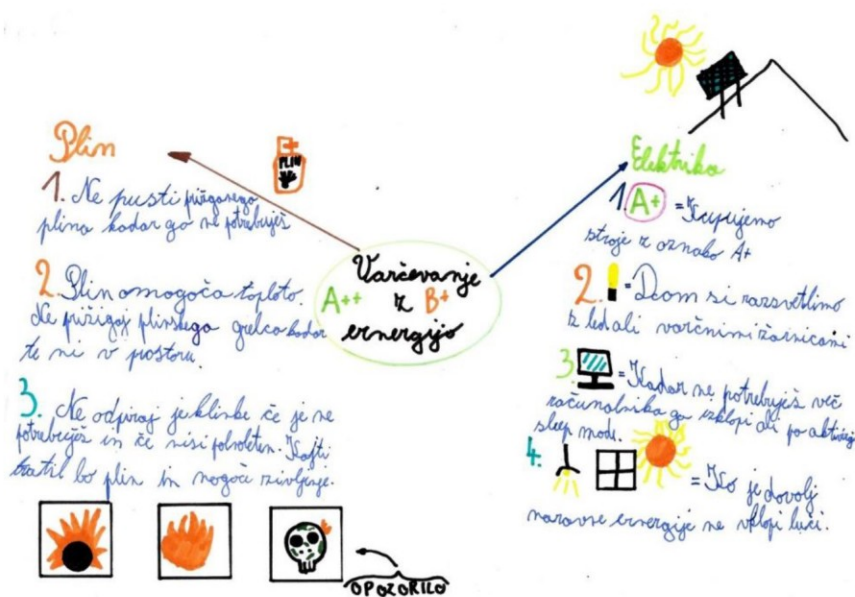
Nekateri ostanki kozmetičnih preparatov kot so kreme, šamponi, ličila, kozmetične barve ipd. vsebujejo strupene snovi ter onesnažujejo zrak in vodo. Stara zdravila sirupi, mazila, ki jim je potekel rok trajanja veljajo za nevaren odpadke. Vsebujejo sintetične in naravne sestavine, ter težke kovine. S tem se onesnažuje voda in prst. Uporabniki bi morali biti bolj pozorni na rok uporabe in jih pravilno odložiti v zbirnike odpadkov.

Čistila sodijo k najnevarnejšim kemikalijam, ki jih uporabljamo v gospodinjstvih in predstavljajo veliko nevarnost za človeka. Vsebujejo močne kisline in natrijev hipoklorit, zato jih je potrebno odstranjevati kot nevarne snovi. Med nevarne odpadke sodijo v gospodinjstvu še tudi barve in laki, računalniška in video oprema, svetila in odpadna olja. Mislim, da ljudje v gospodinjstvu pretiravajo z uporabo čistil in si ne vede delajo škodo.

Z vnosom teh odpadkov v okolje se stanje še poslabšuje, zato jih je potrebno zbirati ločeno in odlagati na zbirna mesta za nevarne odpadke. Le tako bomo poskrbeli za okolje in svoje zdravje.

Avtor: **David Petrovič, 7. b**

Mentorica: Urška Hlupič Voda

Anej Cafuta Horvat, 7. b

DEKLE Z VELIKIM SRCEM

Vse se je začelo v času pametnih računalnikov. Srca so bila, veter pihal, krogle so se valjale, da je kar grmelo Nike je bilo veselo dekle z dobrimi ocenami v šoli. Bila je zelo dobra pisateljica, prav tako risarka. Živela je za knjige. Nasmejani deklici, se je življenje obrnilo takoj, ko sta ji umrla starša. Po smrti staršev se je preselila k teti Anji, ki je slabše slišala zaradi tega je večino časa preživela v stanovanju. Za Nike ni bila najboljša izbira, saj teta je bila tako osamljena, da se ni znala pogovarjati z drugimi ljudmi. S pomočjo njene velikodušne nečakinje, se je prepotena od učenja Anja naučila komunicirati z ljudmi. To je bil za obe velik napredek.

Tu se še zgodba ne konča. Nekega dne sta se teta Anja in Nike odločili prepleskati kopalnico. Nike je svoji teti vedno ugodila, zato je šla v trgovino po barvo in ostali pribor ter se pripravila na delo. Kopalnica je bila ogromna, vsaj za deklico Nike. Nike si ni odprla vrat, saj ni želela tete vznemirjati z vonjem barve. Prav tako ni bilo v kopalnici nobenega okna, da bi lahko med barvanjem zračila prostor. Odprla je vedro polno barve in začela pleskati. Ob drobni nepazljivosti je brcnila v vedro in vse se ji je razlilo. Barva je plavala po kopalnici kot riba na obali. Prostor se je v hipu napolnil s strupenimi delci, ki jih vsebuje barva in dekle je padlo na tla. Teta Anja je slišala hrup in se še pravi čas odpravila v kopalnico, kjer je našla nezavestno Nike.

Anja se ni spomnila številke reševalcev, zato je poklicala policijo. Policisti so priskočili na pomoč z vsem srcem in dušo. Prišli so tudi reševalci in Nike odpeljali v bolnišnico. Teta Anja je molila Sv. Petru za pomoč. Bila je zelo jezna nase, ker ni predvidela, kako nevarno je lahko pleskanje stanovanja. Njena glava je šla v vesolje in nazaj. In tako je bilo ves čas, dokler niso prispeli do bolnišnice. Nike so odpeljali v ambulantno. Bila je kot riba na obali. ki hlata za zrakom, a njena poškodovana pljuča ji to nemogočajo.

Nike se je zbudila z velikimi in otožnimi očmi. Nike se je zavedala, kakšno napako je naredila, ko si ni odprla vrat, da bi prezračila prostor. Teta Anja je v bolnišnici prespala. Bila je zelo utrujena, saj ni bilo udobno spati na trdih stoli. Hitela je v restavracijo in si vzela hrano za domov. V tem primeru za v bolnišnico, v kateri je revica Nike samo spala. Hotela je pomagati Nike, da bi čim prej okrevala. Zdaj je bila Nike bolje, zato sta se lahko pogovorili o tem, kako nespametno sta ravnali. Teta Anja pa je obljubila, da bo najela pravega pleskarja.

Nikoli ne naredite iste napake kot Nike, to je bil en primer od sto in več drugih, ki se lahko zgodijo, če se srečaš z nevarnimi snovmi. Bodite previdni in preberite navodila še preden naredite napako in ogrozite svoje življenje!

Avtorica: **Tjaša Petrovič, 6. b**
Mentorica: Karmen Ivančič

Maša Vinko, 4. a

PRIKRITA RESNICA

Nekoč je živel fant po imenu Domen. Domen je bil čisto navaden fant do svojega 16. leta. Na praznovanju 16. rojstnega dne se zgodilo nekaj popolnoma nepričakovanega. Domen kar naenkrat ni več mogel dihati. Izgubil je zavest. Njegova mama se je zelo prestrašila in poklicala reševalce.

Na njegovo veliko srečo je ob sebi imel svoje dekle. Dekle mu je pomagalo, dokler niso prišli reševalci in Domna pravilno oskrbeli.

Domna so odpeljali v bolnišnico. Tam so ugotovili, da ima velike težave z mehurjem. K njemu v bolnišnico sta prišla tudi oba starejša brata in dve mlajši sestrici. Ko jim je zdravnica povedala, da je njihov brat v smrtni nevarnosti, so bili vsi šokirani.

Nihče ni vedel, zakaj je Domen zbolel. Mama pa potem takoj padla v histerični jok. Oče jo je skušal pomiriti, a je ni mogel.

Tri dni pozneje:

Kot vsaka skrbna mama, je tudi Domnova odšla k svojemu otroku v bolnišnico. Na hodniku jo je ustavila njegova zdravnica in jo prosila, naj ji pojasni Domnovo stanje. Zdravnica jo je tudi prosila, da naj obišče ginekologa.

Njegova mama se je strinjala. Takoj je odšla h ginekologu. Tam so ugotovili, da pred zanositvijo z Domnom uživala nevarne snovi. Zdravnikom je takoj priznala, da je jemala prepovedane substance.

Zdravniki so ji pojasnili: da je zanosila prehitro, po tem, ko ni več jemala drog. Zato je imel njen sin resne težave. Imel bo veliko sreče, če ne bo potreboval operacije. Velike težave ima z žilami v predelu mehurja. V tistem trenutku je Domen dobil krče.

Zdravniki niso imeli izbire, Domna so morali operirati. Operirali so mu žile. Le- te je imel zamašene s strupenimi snovmi.

Njegova mama je skoraj izgubila zavest. Med operacijo su mu odvzeli tudi delce mehurja. Iz teh delcev so začeli gojiti nov mehur. Vedeli so, da bodo morali mehur zamenjati.

Domen pa je med tem časom spal. Zdravniki so ga čez noč dali v umetno komo. V takem položaju je moral ostati, dokler se njegovo stanje ni izboljšalo.

Domnova mama je bila ves čas pri sinu, medtem ko je bil v umetni komi. Sedela je ob njem, mu zračila sobo, brala knjige, mu govorila naj zdrži, naj bo močan, da bi mu pomagalo. Mislila je, da je že izgubljen. V zadnjem trenutku pa se je njegovo zdravstveno stanje spremenilo na bolje. Zdravniki so ga zbudili iz umetne kome.

Ko se je zbudil je zagledal svojo mamo. Začela sta se pogovarjati.

»Mami, si res ti? Kaj se je zgodilo? Kje sem? Kaj mi je? Kako dolgo sem spal? Kako si ti?«

»Domen, lepo počasi. Začniva znova, eno vprašanje za drugim.«

»Dobro. Kaj se je zgodilo?«

»Bil si operiran.«

»Zakaj?«

»Zato, ker so se ti zamašile žile. In vse to zaradi mene. Vem, da te zanima, zakaj, ampak kdaj drugič o tem. Postavi mi drugo vprašanje.«

»Kje sem? Vem, butasto. Saj že vem, kje sem. Greva na tretje vprašanje. Kaj mi je? No, to tudi že vem.«

Mama: »Ne, Domen, ne veš še vsega. Imaš še težave z mehurjem. Po vsej verjetnosti ti ga bodo presadili.«

Domen je bil pretresen: »Aaaaaaaa. Greva na peto vprašanje. Kako dolgo sem spal?«

»Bil si v umetni komi. Spal si en teden. Jaz pa te nisem pustila samega. Vedno sem bila zraven tebe. Zračila sem sobo, da si imel svež zrak, brala sem ti knjige, govorila sem ti, da zdrži ...

»Hvala ti. Za vse kar si storila. No, pa greva na šesto vprašanje, gre tako: Kako si?«

»Dobro, hvala.«

»Kako si pa »ti?«

»Dobro, hvala.«

Domen je bil vesel, da mu je mama povedala resnico.

Domna so kmalu izpustili iz bolnišnice in lahko je normalno nadaljeval šolanje in vse druge aktivnosti. Če še nismo pozabili, je imel tudi dekle. Ljubezen med njima se je vse bolj večala. Nekega dne sta po pouku odšla na skrivaj, da bi se lahko poljubljala.

Med poljubljanjem je Domnu za hrbet stopil neznan moški. Udaril ga je po glavi. Zvezal ga je, dekletu pa je čez usta dal prevezo. Skupaj ju je zvlekel v lopo. Tam je zanju pustil samo hrano, vodo in led. Punca je takoj Domnu na čelo postavila led, da ne bi imel prevelike buške. Čez nekaj časa se je zbudil. Dekle mu je povedalo, kje sta in kaj se je zgodilo.

Med tem pogovorom pa se je neznanec vrnil. V roki je imel tri igle. Napolnjene so bile z drogami. Ubogemu Domnu je namenil vse tri. Dekle se je med tem po tiho splazilo ven in poklicalo na pomoč.

Takoj je prišla policija, gasilci in reševalci. Prihiteli sta tudi obe mami. Domnova mama je bila zelo prestrašena.

Ta moški je tudi njej prodajal droge. Policiji je to povedala in obsojen je bil na dosmrtno ječo. Ubogega Domna so znova odpeljali v bolnišnico. Tam so ga pregledali in mu povedali, katera zdravila mora jemati. Kmalu se je pozdravil. Domen in mama pa sta z velikim veseljem odšla domov, ker mu je mamam končno lahko povedala za svoje neodgovorno početje.

Avtorica: **Blažka Margušić, 6. b**

Mentorica: Karmen Ivančič

Tiana Repina, 4. a

PETARDE

Pred kratkim smo praznovali novo leto in v tem času se je veliko govorilo o petardah, ognjemetih in podobno. Sama sem razmišljala, koliko nevarnih snovi je bilo prisotnih v tem času. Vsi vemo, da so rakete zelo lepe v zraku, ko raznobarvne iskre letijo po nebu in naredijo čarobno nebo. Vendar ni vedno vse tako lepo. Le malokdo pa pomisli na vse tiste slabosti, ki jih pustijo za sabo.

Mladi se radi zabavajo, nikoli pa ne razmišljajo, da lahko ogrožijo sami sebe. Le ena sama napakica in tvoje življenje se lahko spremeni v pekel. Veliko ljudi največ mladoletnih otrok izgubi kakšen ud zaradi petard. Po poročilih se je pred prazniki veliko govorilo o fantu, ki je zaradi petard izgubil obe roki in vprašanje, če bo še sploh kaj videl. Vse bi naredil, da bi se čas obrnil in bi premislil preden bi pokal. Niti petarde ne bi vzel v svoje roke kaj šele, da bi jo prižgal. To se najbolj dogaja med osnovnošolci, ko še ne znajo uporabljati petard in se jim hitro lahko kaj pokvari npr. ko prižigajo rakete, se jim recimo prevržejo in potem letijo vse povsod razen po nebu. Velikokrat pokajo v okolici šole in mislijo, da so frajerji. Vendar s tem ogrožajo ostale, najbolj pa sebe. Največkrat uporabljamo petarde v času novoletnih praznikov, vendar nikoli ne pomislijo na živali. Živali slišijo veliko boljše od nas in slišijo zvoke, ki jih mi ne. Veliko živali zaradi pokanja ogluši in celo umre. Takrat so pod zelo velikim stresom in so zmožne skočiti tudi skozi okno. Ljudje tudi ne pomislijo, koliko strupenih snovi se sprošča ob prižiganju petard in raket, ki jih vdihavamo in s tem ogrožamo svoje zdravje. Vsako leto nas policisti ozaveščajo posledicah, ki jih prinaša pokanje petard, a se eni za to ne zmenijo. Vsem mojim vrstnikom bi priporočala, da bi se izogibali bližini petard ali raket, oziroma jih naj ne kupujejo in uporabljajo. »Bodite boljši kot so tisti, ki mečejo petarde in s tem ogrožajo sebe in druge. Prav tako se umikajte ljudem, ki prodajajo pirotehnična predstava in ne ogrožajte sebe in okolice.«

In še misel:

»Ostani daleč stran od petard, če ti je življenje drago, frajer si lahko tudi brez petard.«

Avtorica: **Lana Kunčič, 7. b**

Mentorica: Urška Hlupič Voda

Mia-Mina Zahovič, 4. a

ROŽA

Najprej semena
dobim,

nato jih
v zemljo posadim.

Pridno za njo skrbim.

Puf,
roža že vzkali!

Še malo počakam
roža se že razcveti.

Vem, da nekega dne
bo ovenela,
a bom nova semena dobila
in jih v zemljo posadila.

Avtorica: **Janja Maroh, 5. b**
Mentorica: Marta Skrbinšek